

да влиза, нито да излиза изъ селото, за пазенето на което се турят на кръстопжищата падали, говедари и други селски служащи. Това се прави защото, споредъ народното повѣрие, ако нѣкой види какъ става заораването, то губяло магическата си сила. Така се заораватъ околоръстъ селото три концентрически крѣга на разстояние два три лакета единъ отъ другия.

ЗАТУЛВАНЕ.

„Видите ли ме селени? — питалъ единъ попъ, като се затулилъ задъ купъ порѣзаници, събрани на задушница. „Едвамъ те видимъ, дѣдо попе“ — отговорили селянитѣ. „До година хичъ да ме не виждате“, имъ рекалъ той. — Задъ тая народна приказница се крие единъ стародавенъ обичай, който почти че е изчезналъ вече. Сжщността му е тая, че едно време жрецитѣ, при есеннитѣ благодарствени жертвоприношения и празнувания, въ благодарностъ за даруваното плодородие, изнасяли огромни хлебни краваи, задъ които се затулвали и питали пасомитѣ, да ли ги виждатъ или не, и на обикновеннитѣ имъ отговори, че ги не виждатъ, благопожелавали и до година така сжщо да ги не виждали, т. е. и до година хората да се не виждатъ въ буйнитѣ ниви, а жрецьтъ, задъ произведението на обилното имъ плодородие. Въ християнско време, тая роль е възприелъ свещеникътъ, който на задушница, събирайки порѣзаницитѣ, натрупвалъ ги е, затулялъ се е задъ тѣхъ и отъ тамъ е запитвалъ, да ли хората го виждатъ или не, и съгласно останалата приказница, е благопожелавалъ до година хичъ да се не вижда.

КЛЕТВА.

Клетвата въ народнитѣ обичаи заема особено мѣсто. Най-тежки се считатъ бащината и майчина клетви срещу децата имъ, предизвикани отъ тѣхното непокорство, разсипничество, злосторство и пр. Тая клетва се земала подъ внимание отъ Господа и се изпълнявала. Тя засягала не само непосредствения виновникъ, но преминавала и върху потомството му. Така че, когато се случи нѣкой да не е билъ самъ прокълнатъ, но го